

Kométa už na trase do Ria

Boccia je jeden z mála paralympijských športov, ktoré nemajú súrodencu v olympijskej rodine. Z francúzskych filmov poznáme jej obdoby pétanque, pri ktorej páni vo svetloch hádžu kovové gule do piesku a hlasno sa pritom hašteria. Boccii, ktorá sa hrá s farebnými koženými loptičkami, sa venujú športovci s najťažšími postihnutiami. Slovensko absolvovalo svoju premiéru v tomto športe v Aténach 2004 a o rok v Riu si vďaka každoročnému progresu trúfa na prvú paralympijskú medailu. Jedným z tých, ktorý by mali tento sen naplniť, je SAMUEL ANDREJČÍK.

Chlapec zo Sniny vyletel ako kométa. Na Medzinárodných športových hrách mládeže v roku 2012 v Bme, kde získal v necelých šestnástich rokoch zlato. Dovtedy o ňom ani v paralympijskom hnutí nikto nepočul. „Boli to moje prvé veľké medzinárodné preteky. Po výhre v Bme som pevne veril, že budem mať možnosť zúčastniť sa aj na ďalších podujatiach a v novembri som sa dočkal nominácie do reprezentácie“, opiera sa spomienky späť troch rokov. Bomba však vybuchla o rok neskôr na severozápade Portugalska – stal sa majstrom Európy v súťaži jednotlivcov!

SAMUEL ANDREJČÍK

Dátum a miesto narodenia: 10. septembra 1996, Prešov
Šport: boccia, BC4, telesne postihnutý

Najväčšie úspechy:

- 1. miesto jednotlivci Medzinárodné športové hry mládeže 2012 Brno
- 1. miesto jednotlivci Majstrovstvá Európy 2013 Guimarães (Portugalsko)
- 2. miesto páry Boccia World Open 2014 Montreal (Kanada)
- 1. miesto páry Cheshire International Championships 2014 Wigan (Veľká Británia)
- 1. miesto jednotlivci Czech Boccia Championships 2014 Praha
- 3. miesto jednotlivci Boccia World Open 2014 Póvoa de Varzim (Portugalsko)
- 1. miesto páry European Continental Cup 2015 St. Cugat (Španielsko)
- 1. miesto jednotlivci Medzinárodné športové hry mládeže 2015 Varaždin (Chorvátsko)
- 1. miesto páry Boccia European Championships 2015 Guildford (Veľká Británia)
- 3. miesto páry Boccia World Open 2015 Santiago de Cali (Kolumbia)
- 1. miesto na M - SR v jednotlivcoch 2014, 2015, pároch (2014), Boccia Masters (2011, 2014), ligových turnajoch a pohárových turnajoch

TAKMER SLOVENSKÉ FINÁLE

V kategórii BC4 súťaží v jednotlivcoch i pároch. Tam síce skončila púť našich na silných Britoch, ale individuálna súťaž to už bola iná káva. Ešte boje v skupinách nenaviedli tomu, že dôjde k veľkému prekvapeniu. Samuel dostal úradujúceho európskeho šampióna Radka Procházku z Česka, svojho kolegu Martina Strehárskeho a ruského hráča Sergeja Opritova. Postúpil s odretými ušami. V osemfinále však pokoril vďaka novej úspešnej taktike Brita Stephena McGuira 3:2. Vo štvrtfinále sa mu postavil do cesty domáci hráč Pedro Clara – po vyrovnanom pri-

ebehu rozhodol náš boccista v tie - breaku vo svoj prospech. „Tak som sa dostal medzi posledných štyroch a bolo jasné, že Slovensko bude mať medailu, keďže spolu so mnou postúpil aj Róbert Ďurkovič“.

V semifinále si poradil s Maďarom Dezsőm Béresom 5:3, postúpil do finále a pevne veril, že bude slovenské. Bohužiaľ, Grék Christos Kanavas mal proti Ďurkovičovi navrch a tak Samuelovi prišla vo finále rola „pomstieľa“. Pod celým finálovým zápasom sa podpísala aj únava a stres, keď obaja urobili niekoľko chýb a po tretej smene bol nerozhodný stav 3:3. Do štvrtej nastupoval slovenský reprezentant s odhodlaním rozhodnúť, čo sa mu aj podarilo v pomere 4:3. „Slovami sa nedá opísať tá úžasná atmosféra a radosť, keď som odchádzal z kurtu smerom k nášmu tímu, ktorý ma povzbudzoval a držal mi palce. Toto človek musí zažiť sám na vlastnej koži – vtedy pochopí, aký to je dokonalý pocit. Moje víťazstvo tešilo o to viac, že to bolo historicky prvé slovenské zlato v boccii na veľkej medzinárodnej scéne“, zakončil svoj návrat do Guimarãesu.

NA ZAČIATKU BOLA REMATA

V rodine sa športu nikto aktívne nevenoval. Asi nebol čas, keďže Samuel sa už s postihnutím narodil a od detstva musel veľa cvičiť. Nielen na Slovensku, ale

So spoluhráčkou Michaelou Balcovou na Európskych mládežníckych hrách EPYG 2015 v chorvátskom Varaždine. FOTO: ARCHÍV S. A.

i v zahraničí. Neskôr skúšal v Kováčovej plávanie i stolný tenis, čo boli jeho prvé kontakty so športom. Narodil sa totiž s vrodenou vývojovou poruchou Arthrogryposis multiplex congenita, čo rozmenené na drobné znamená postihnutie kĺbov, svalov a šliach horných i dolných končatín. Pohybuje sa pomocou invalidného vozíka, po rovnom teréne prejde aj sám v ortézach – dlahách.

Samozrejme, šport pri takomto type zdravotného znevýhodnenia si vyžaduje veľa odriekania aj u ďalších členov rodiny. Na podujatia ho sprevádza zväčša mama, ktorá bola osobne aj pri jeho zisku titulu európskeho šampióna. „Týždenne je to x - hodín na tréningoch, ale veľa hodín strávime spolu aj pri sledovaní zápasov, zväčša z medzinárodných pretekov. Na čas je náročné aj cestovanie, keďže sa väčšina turnajov hrá na západnom

Slovensku alebo v zahraničí“, opisuje rodinný režim. Samuel je momentálne v maturitnom ročníku na Strednej priemyselnej škole v Snine, odbor technické lýceum so zameraním na informatiku. Po skončení strednej školy má v pláne ďalej študovať. „Rád by som sa venoval programovaniu, prípadne grafike“, upresňuje svoje civilné plány do najbližšej budúcnosti.

A ako sa k boccii vôbec dostal? „Paradoxne cez stolný tenis. V roku 2010 som v Kováčovej stretol Alenku Kánovú. Ale stolný tenis nebol pre mňa vhodný šport, tak ma nasmerovala do kempu na Remate, kde sa pravidelne hľadajú nové talenty. Vyskúšal som rôzne druhy športov a práve boccia ma očarila. Na táboře som vyhral 1. miesto a pán Matiaško ma pozval na sústredenie boccistov. Tak som sa dostal do klubu Victoria Žiar nad Hronom“,

popisuje svoj vstup do paralympijského športu.

SÚPEROV SUPLUJÚ RODIČIA

Prvé ozajstné preteky absolvoval v decembri 2010 - bol to Mikulášsky turnaj v Žiari nad Hronom. „Hral som tam len jeden zápas, lebo práve moja teraj-

šia reprezentačná kolegyňa Miška Balcová ma porazila 5:3 a ja som vypadol. Ostali sme však do konca, sledovali iné zápasy, učili sa“, aj takúto podobu môže mať štart kariéry majstra Európy... Po dvoch rokoch prišlo už spomínané Brno a triumf na hrách zdravotne znevýhodnenej mládeže. „Mal som veľkú radosť, že som

mal možnosť zúčastniť sa na medzinárodnom turnaji, zahrať si aj proti boccistom z iných krajín. V tom čase som sa stále vyvíjal a bola to pre mňa veľká skúsenosť. Zlato bolo prekvapením a veľmi milým“.

Medzitým ubehlo veľa vody nielen v koryte rieky Cirochy v Snine. Získal viacero medailových umiestnení či už na Svetovom pohári alebo európskom šampionáte a ďalších turnajoch. Hlavne si však v predstihu vybojoval miestenku do Ria 2016. Zatiaľ má istotu v súťaži párov, ale vzhľadom na postavenie v rankingu viac-menej aj v jednotlivcoch. V Guildforde, kde si miestenku vybojovali, po vinne obohatila mužský tím podľa nových pravidiel aj zástupkyňa nežného pohľavia – už spomínaná Michaela Balcová. „Miška zapadla veľmi dobre a sme radi, že ju máme. Hralo sa nám spolu dobre a verím, že to tak bude aj v Riu“, komentuje Samuel túto skutočnosť. Zmeny pravidiel nebývajú z času na čas iba k horšiemu... Vychádza však dobre s každým, kto v súčasnosti tvorí tím boccistov, vrátane trénerov a asistentov a na každý turnaj sa veľmi teší.

Napokon ako jeden z mála našich reprezentantov v tomto športe býva jeho súčasťou väčšinou iba počas súťaží a spoločných sústredení. Gro tímu trénuje v Bratislave na Mokrohájskej, kde má svoj hlavný stan klub Altius. „Ja trénujem doma len so svojimi rodičmi. V okolí nemám nikoho, kto by sa boccii venoval, takže

oni sú moji súpermi. Samozrejme, teraz trénujem väčšinou modelové situácie, ktoré mi pripravujú podľa tréningového plánu“.

NAJŤAŽŠÍ SÚPERI AZIATI

A na aké méty si trúfa v Riu? „Zo skúsenosti viem, že pomaly ďalej zájdem. Takže moja prvotná ambícia je postup zo skupiny a potom sa uvidí. Verím, že každý hráč chce vyhrať a získať medailu. To isté platí aj o mne“.

Za najväčších súperov považuje rozhodne Aziatov. „Či už hovoríme o Číne, Hongkongu, Thajsku alebo Kórei – to všetko sú veľmi kvalitní hráči, ktorí trénujú niekoľko hodín denne. To isté platí aj o Angličanoch či Brazilčanoch. Aj napriek tomu, že kvôli škole či zamestnaniu sa nemôžeme boccii toľko venovať, vieme aj s takýmito hráčmi odohrať vyrovnané a kvalitné zápasy“, vysvetľuje.

So športom sa človek aj veľa nacestuje. Samuel nie je výnimkou. Vďaka boccii, ktorá má na rozdiel od niektorých športov celosvetovú záber, spoznal už aj cudzie svetadiely. Najďalej bol nedávno v Kolumbii, ale najviac sa mu páčilo počas MS v čínskom Pekingu a tiež v portugalskom Póvoa de Varzim, kde by sa určite niekedy rád vrátil.

Nie iba športovaním je však športovec živý. Aj keď mu boccia zaberá väčšinu voľného času, zvyšok rád využije na posedenie s priateľmi alebo sledovanie dobrého filmu či seriálu. A aké sú jeho najbližšie ciele? „Ten veľký sa mi nedávno splnil, keď sme sa nominovali do Ria, kde by som rád triumfoval. V osobnom živote to je, samozrejme, úspešné dokončenie štúdia na strednej a následne pokračovanie na vysokej škole“.

Už sme spomínali, že Samuel Andrejčík vyletel ako kométa. Naštastie pre slovenský paralympijský šport rýchle nezhasol. Naopak, udržuje si vysokú výkonnosť, medailovú úspešnosť a všetci veríme, že o necelý rok bude v Riu hračím motorom nášho tímu na jeho ceste za prvou paralympijskou medailou...

OČAMI TRÉNERA MARTINA GABKA

Samuel je športovcom, ktorý nielen snívá, ale svoje sny si doslova plánuje a tvrdo ide za nimi. Keď som mu ponúkol miesto v reprezentačnom tíme, bol som presvedčený, že to bude dobrý ťah v prospech kvality a má šancu uspieť aj na medzinárodnom poli ako jednotlivec, aj v páre BC4. Podmienkou bolo úspešné absolvovanie medzinárodnej klasifikácie, ktorú po prvýkrát absolvoval na ME 2013. Verdict znel, že dočasnú klasifikáciu mu udeľujú pre ME a v budúcnosti môže byť problém ju obnoviť. To nás všetkých dosť rozladilo, pretože sme nevedeli, čo nás čaká v budúcnosti a dokedy bude môcť hrať. Odvtedy už absolvoval ďalšie klasifikácie a nakoniec ho klasifikátori ponechali „v hre“, o čom rozhodli na MS 2015 v Pekingu.

Úprimne, tiež som mal spočiatku obavy, aby jeho víťazstvá neboli iba krátkodobým zábleskom „mladej krvi a šťastia“. Občas sa to stáva... Samuel však dokázal, že jeho hra nie je iba o šťastí, ale o umení a svoje miesto v tíme a status reprezentanta SR si absolútne zaslúži na základe výkonnosti, prístupu, komunikácie, snahy a odhodlania. Plní tréningové plány, má obrovskú oporu a podporu v rodine a to je pri jeho aktivite absolútne neoddeliteľnou súčasťou a podmienkou. Pozitívne vyjadrenia v tomto smere patria nielen Samuelovi, ale veľká vďaka patrí jeho rodičom, ktorí ho maximálne podporujú. Mojm osobným želaním je, aby ešte dlho pôsobil v národnej aj svetovej boccii, pretože je veľkým prínosom nielen ako športovec, ale aj ako človek s charakterom, kultúrovaným vystupovaním a so zmyslom pre fair-play.